

DOSSIER
DE PREMSA

AIXÒ NO ÉS RES

D'IRENA VISA
POSTBROSSA
2023-24

18.01–
03.03.2024

FUNDACIÓ JOAN BROSSA
CENTRE DE LES
ARTS LLIURES

AIXÒ NO ÉS RES D'IRENA VISA

Projecte guanyador de la convocatòria PostBrossa 2023

El Centre de les Arts Lliures inaugura la nova instal·lació d'Irena Visa, **Això no és res**. La mostra és el resultat d'una investigació entorn dels elements que assenyalen la rellevància de l'objecte artístic. Què diferencia una obra d'art d'un objecte sense importància? Qui ho determina? Què ho identifica? Aquestes preguntes són el punt de partida de la proposta, que es podrà veure a l'Espai B del centre del 18 de gener al 3 de març.

La mostra és la segona part d'una trilogia de treballs d'Irena Visa que reflexionen sobre els processos de legitimació de l'arqueologia i els seus paral·lelismes amb l'art contemporani, que completen *Fer veure* (2019) i *Res a veure* (2021). I és que a Irena Visa li interessen els indicis com a generadors de significat com succeeix amb contenidors com una peanya, una cartella o una vitrina en l'àmbit museístic. A *Això no és res*, l'artista es pregunta què passaria si a la cartella s'anuncia que l'objecte observat no és res.

Això no és res és una instal·lació composta per 120 pedres trobades que reposen sobre 120 peanyes de pi fetes expressament per a elles, seguint el seu contorn. El Pla de l'Estany, el Baix Empordà, la Garrotxa, Barcelona, Berlín, Hong Kong, Macao o el Japó són alguns dels indrets on Irena Visa ha recollit diversos dels objectes que formen part de la mostra.

PostBrossa, suport a la creació i producció

Això no és res és un dels tres projectes guanyadors de la **convocatòria oberta PostBrossa 2023-24**, junt amb *Principi, principi, principi*, de Mar Reykjavik i *Les Plenàries i les Tènies*, de Jose Begega. Cada projecte és una instal·lació que parteix d'un joc metafòric com a base de creació i dona importància a l'acció/activació. La dotació econòmica per projecte és de 5.000 €, 1.500 € en concepte d'honoraris i 3.500 € per a la producció.

PostBrossa 2023-24 és la quarta edició de la beca del Centre de les Arts Lliures de la Fundació Joan Brossa destinada a la producció i exhibició d'instal·lacions artístiques durant la temporada 2023-2024. El pròxim mes de març la Brossa obrirà nova edició de la convocatòria oberta per a instal·lacions artístiques. D'aquesta manera, l'espai renova el seu compromís per promoure la creació contemporània aportant un suport real a la creació i oferint, al mateix temps, un espai d'exhibició a les propostes guanyadores.

L'estiu de 2020, gràcies a una beca de recerca de la Fundació Guasch Coranty, em vaig dedicar a visitar i observar els dòlmens i menhirs de la Serra de l'Albera. Després d'unes setmanes de veure moltíssims monuments megalítics, se'm va presentar aquesta pregunta: Quina diferència hi ha entre una pedra i un menhir? Com saber què és què? Qui ho decideix? Què ho anuncia? Per respondre-la, reconec un element que sap identificar i separar perfectament un menhir d'una pedra: la cartella que l'acompanya. La seva presència és una garantia que ens trobem davant d'alguna cosa rellevant, notable, extraordinària, fins i tot si la mateixa cartella no té la certesa que ho sigui.

Wittgenstein parla de la presència de la intuïció quan sospitem de la rellevància de certs objectes sense necessitat de reconstruir o comprovar empíricament què és el que els fa rellevants. Com podem saber a primer cop d'ull si aquesta pedra ja estava dreta o si algú l'ha aixecada, sense ser científics? Com podem saber, sense ser crítics d'art, si aquesta llibreria només és plena de pedres o si, en canvi, són obres d'art? Tant a la Serra de l'Albera com en els centres d'art existeixen unes convencions fetes de cartelles, peanyes, catenàries i llums que indiquen què cal mirar i que converteixen totes les pedres en menhirs. Aquesta "sospita" doncs, està feta a base d'elements propis de la museografia que classifiquen la realitat entre el que és rellevant (en un sentit cultural) i el que no. Són aquests elements indicatius els que acaben generant un significat i aquest significat ens permet intuir si estem davant d'una pedra o d'un menhir.

Ens trobem doncs aquí amb una pedra que és menhir, una pedra escollida, tocada per la mà de l'artista i convertida, "talment un mag" com diria el professor Enric Balaguer, en un menhir-obra d'art. Aquesta pedra reposa sobre una peanya de fusta de roure feta expressament per a ella. Per tant, són l'artista, el centre d'art i la peanya que l'acompanya els significants que donen significat d'obra d'art a l'antiga pedra. Una pedra sense peanya serà sempre una pedra, i no hi haurà manera de poder identificar-la com a res més.

Què passaria si la cartella indiqués precisament que "Això no és res"? Es desactivaria el seu poder o continuaria indicant que estem davant d'alguna cosa extraordinària? Què pesa més: el mitjà o el missatge? Una exposició titulada "Això no és res" és un oxímoron? De la mateixa manera que el dibuix de la cartella que acompanya l'exposició on es planteja un dubte sobre la causalitat de la mateixa cartella, et convido a visitar una exposició en un centre d'art on anuncio que no hi ha res. N'hi ha prou amb aquesta afirmació per desactivar el poder significador del centre d'art? O ja és massa tard i totes les pedres s'han convertit en pans - ai vull dir en obres d'art?

Irena Visa

NOTA A L'EXPOSICIÓ: Poso a la teva disposició adhesius indicadors perquè puguis indicar tot allò del teu entorn que consideris que no cal que sigui descodificat com a obra d'art. Tenen forma de gomet vermell, que és conegut per ser un indicador de les obres d'art que ja han estat venudes. Vigila que no es confongui.

➔ **L'ESTRUCTURA DE LA INSTAL·LACIÓ**

Mirant a fora a través
de la finestra fa la impressió
d'un quadre emmarcat
Ah! ¿on comença un poema
i on acaba?

Halo, Joan Brossa

L'Espai B de l'edifici de La Seca compta amb una gran llibreria blanca, l'escenari perfecte per col·locar-hi el conjunt d'objectes que formen part de l'exposició: les seves lleixes estan afectades per la hipòtesi de la presència d'un llibre o d'una peça i, per tant, aquest dispositiu atorga significació als objectes que allotja.

La mostra constarà de 120 objectes trobats (tota mena de pedres: des de pedres trobades o objectes que imiten pedres), col·locats en 120 peanyes exclusives inspirades en l'art japonès del suiseki.

➔ **ORIGEN DE LES PEDRES**

El Pla de l'Estany, Baix Empordà, La Garrotxa, Berlin, Barcelona, Osona, Hong Kong, Macao, el Japó, Teruel, Badalona, cinc rèpliques de guix, cinc rèpliques de paper i cinc rèpliques de cera.

Algunes de les pedres han estat recollides pels alumnes de 4t d'ESO de l'IES La Sedeta, en el marc d'En Residència, programa de suport a l'educació artística desenvolupat per l'Institut de Cultura de Barcelona (ICUB) i el Consorci d'Educació de Barcelona (CEB) amb el qual Irena Visa col·labora enguany.

AIXÒ NO ÉS RES
D'IRENA VISA

INAUGURACIÓ:
DIJOURS 18/1 A LES 18 H

/05

→ **PROGRAMA PÚBLIC**

TORNEIG POPULAR “PEDRA O MENHIR?”

Dissabte 17 de febrer a les 12h

Què diferencia una pedra d'un menhir? Què és un residu natural i què és la cúspide d'una civilització? És possible diferenciar-ho? L'activitat proposada en el context de l'exposició *Això no és res* és la primera edició a capital catalana del torneig “Pedra o menhir?”, en el qual es posaran a prova les capacitats de les participants a l'hora de diferenciar una cosa de l'altra. Hi haurà trofeu.

CÀPSULA INDISCIPLINADA AMB IRENA VISA

Dissabte 24 de febrer, d'11 a 14 h

Activitat formativa adreçada a docents i artistes que girarà al voltant de la reflexió sobre els processos de legitimació del que entenem i no entenem per art. Gràcies a la seva experiència prèvia en projectes d'educació i mediació, Irena Visa oferirà una mirada atterrada sobre les potencialitats performatives i artístiques dels objectes quotidians mitjançant dinàmiques pràctiques i una conversa conjunta.

IRENA VISA (Banyoles, 1985)

És llicenciada en Comunicació Audiovisual, ha estudiat Arts Aplicades a l'Escultura a l'Escola La Llotja i ha cursat el Màster en Producció i Recerca artística de la UB a la línia d'investigació. La seva pràctica artística s'interessa sovint pels senyals que indiquen fenòmens de caràcter hipotètic en el context museogràfic però també en els entorns natural, urbà i artístic.

Els seus treballs s'han pogut veure a la Fundació Miró, a la Fundació Tàpies, a la Fabra i Coats, a l'Espai Bòlit, al Centre d'Art Santa Mònica, al MAC Mataró, o la Casa de Cultura de Girona, entre d'altres. Durant els últims anys, ha rebut beques de recerca i producció de l'OSIC, de la Fundació Guasch Coranty, de l'Ajuntament de Girona i, recentment, la beca de creació a projecte deslocalitzat de BCN producció.

Des de 2019 col·labora com a dramaturga amb la companyia escènica Contenidos Superfluos i les seves peces s'han estrenat al Teatre Lliure, a la sala Hiroshima, al festival Sismògraf, al festival GREC i al festival Viu Montjuïc. Els dos últims anys ha estat artista resident al Centre d'Art Santa Mònica i és professora del Departament de Composició i llenguatges de BAU.

→ CRÈDITS DE L'EXPOSICIÓ

Això no és res, d'Irena Visa

Assistent de producció: Juanjo Sánchez

Disseny gràfic: David Sagarzazu

Muntatge: L'Antiga Fusteria

Col·laboració: Ingrid Mas

Aquest projecte ha estat guanyador de la convocatòria PostBrossa 2023-24 del Centre de les Arts Lliures de la Fundació Joan Brossa.

Amb el suport de la beca de creació de la Fundació Guasch Coranty.

Agraïments: Isona Rigau, Josep Rigau, Laura Nieto, Família Méndez Rutllan, Ferran Dordal, Marta Negre, Família Delclòs-Camats, Laura Arensburg, Bàrbara Roig, Diana Santamaría, Joaquim Pasqual, Aleix Clavera, Isabel Banal, Alba Rihe, Maria Beltrán, Paola Ayala, Alicia Espinoza, Joana Fàbregas, Abril García, Diya Khan, Nerea Martínez, Cèlia Massana, Duna Olandia, Aina Pardos, Magalí Peña, Bruna Plana, Adrià Pomar, Lila Puig, Ian Rincón, Celeste Rivas, Nicolás Saura, Queralt Soriano, Xochitl Urdaneta i Sílvia Masdeu.

→ INFORMACIÓ ÚTIL

Del 18 de gener al 3 de març

Inauguració: 18 de gener del 2024

3 de febrer, d'11 a 14 h

Càpsula indisciplinada amb Irena Visa

Dissabte 17 de febrer a les 12 h

Torneig popular de "Pedra o menhir"

Horaris d'obertura al públic:

– dimarts, de 15:30 a 20 h

– de dimecres a dissabte, d'11 a 20 h

– diumenge, d'11 a 18 h

Ubicació: Espai B

ENTRADA LLIURE

AMB EL SUPORT DE:

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA
Y DEPORTE

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

FINANÇAT PER LA UNIÓ EUROPEA - NEXT GENERATION EU:

Financiado por
la Unión Europea

Unió Europea
Fons Europeu
Next Generation

GOBIERNO
DE ESPAÑA

Plan de Recuperación,
Transformación
y Resiliencia

Next Generation
Catalunya

ENTITAT PROTECTORA

Edicions Poncianes